

Een erfenis

‘Dag dames, kan ik iets voor u doen?’

Amber kijkt Liz even aan en zegt dan: ‘Ik heb hier een afspraak met de notaris. Mijn naam is Amber Overgaw.’

De vrouw kijkt op haar beeldscherm.

‘Ik zie het’, zegt ze. ‘Gaat u maar even zitten. Ik zeg de notaris dat u er bent.’

Amber en Liz gaan zitten.

‘Wat is het hier deftig’, zegt Liz. ‘Wat zou je erven?’

‘Ik heb geen idee’, zegt Amber. Amber weet pas een paar dagen dat tante Fien haar iets heeft nagelaten. Ze heeft geen idee wat dat iets zal zijn.

Even later mogen ze naar binnen.

De notaris staat op en geeft hen een hand.

‘Ga zitten’, zegt hij. ‘Heeft u een paspoort of rijbewijs bij u?’ Amber geeft hem haar rijbewijs.

De notaris bekijkt het. ‘Goed’, zegt hij. ‘Allereerst gecondoleerd met het verlies van uw tante. Ze had geen kinderen en u bent haar enige nicht. Klopt dat?’ Amber knikt.

‘Dan ga ik nu het testament voorlezen.’

De notaris pakt een papier en begint te lezen.

‘Aan Amber Overgaw laat ik een bedrag na van dertigduizend euro. Over dit bedrag hoeft geen belasting betaald te worden. Met dit geld kan Amber haar eigen bedrijf beginnen.’

‘Wat?’ Ambers mond valt open. ‘Krijg ik dertigduizend euro?’

De notaris knikt. ‘Dat klopt. Gefeliciteerd.’

Liz weet ook niet wat ze hoort. Ze knijpt in Ambers hand.

Liz en Amber zitten op dezelfde school. Daar leren ze mode te ontwerpen. Dit jaar is hun laatste jaar.

Na het examen willen ze samen een bedrijfje beginnen. Nu hoeven ze het geld niet te lenen.

‘Hoe kan dit?’, zegt Amber. ‘Tante Fien ging niet eens op vakantie. Ze kocht nooit nieuwe kleren. Ik dacht dat ze helemaal geen geld had.’

‘Tja’, zegt de notaris. ‘Ze spaarde al haar geld op voor jou. Fijn toch? Vindt u het goed dat ik verder lees?’

Liz en Amber horen niets van de rest van het verhaal. Dertigduizend euro. Hoe is het mogelijk.

Tot slot zegt de notaris: ‘Neemt u de erfenis aan?’

‘Ja, eh ... graag’, zegt Amber.

‘Dan mag u hier tekenen’, wijst de notaris aan op het papier.

Amber zet haar handtekening.

‘Mooi’, zegt de notaris. ‘Dan heb ik nog het nummer van uw rekening nodig.’

Amber geeft haar bankpasje. De notaris schrijft het nummer over en staat op.

‘Goed, dan zijn we klaar.’

Hij geeft hen een hand en zegt: ‘Ik wens je veel succes met je bedrijf.’

Champagne

Buiten valt Liz Amber om haar hals.

‘Onze droom komt uit’, roept ze. ‘Ik kan het niet geloven. Echt te gek.’

Amber knikt en pakt haar telefoon. ‘Even mijn ouders bellen.’

‘O, dan bel ik Djawad’, zegt Liz.

‘Hoi liefje’, zegt ze. ‘Amber heeft net dertigduizend euro geërfd van tante Fien.’

‘Wauw’, zegt Djawad. ‘Geef mij ook zo’n tante.’

Amber is klaar met bellen en stapt op haar fiets.

‘Tijd voor champagne!’, roept ze.

‘Schatje, ik hang op’, zegt Liz tegen Djawad.

‘We gaan het vieren.’

Amber en Liz fietsen naar het café waar ze vaak komen. ‘Twee witte wijn?’, vraagt Willem, die daar achter de bar staat.

‘Nee, champagne’, zegt Amber. ‘Doe maar meteen een hele fles.’

Een minuut later knalt de kurk tegen het plafond. Willem schenkt twee glazen in.

Amber en Liz proosten. ‘Tante Fien, lieve schat, dankjewel’, zeggen ze.

‘We noemen ons bedrijf Tante Fien’, zegt Liz.

‘Goed idee’, roept Amber blij. ‘Ik kan het bijna niet geloven. Maar het is echt waar.’ Ze drinkt haar glas in een keer leeg en schenkt een tweede glas in.

Een leuke ontmoeting

Een jongen komt het café in.

‘Iets te vieren?’, vraagt hij.

Amber krijgt een kleur. Liz ziet dat ze hem leuk vindt. Maar Amber is verlegen en zegt niets.

Daarom zegt Liz: ‘Ja, we hebben iets te vieren. Wil je ook een glaasje?’

De jongen knikt en gaat zitten. Hij stelt zich voor als Leon.

Liz vraagt de barman nog een glas en schenkt champagne in.

‘Proost’, zegt Leon. ‘Is een van jullie jarig of zo?’

Amber lacht vrolijk. ‘Nee, ik heb net een erfenis gekregen.’

‘Dat is niet gek.’

Amber knikt. ‘En het komt ook nog heel goed uit.

Liz en ik willen zelf een bedrijf beginnen. En nu kan dat en hoeven we geen geld te lenen.’

‘Dan heb je echt geluk’, zegt Leon. Hij heft zijn glas en proost met Amber.

Liz kijkt naar Amber en Leon. Amber vindt hem echt leuk en Leon lijkt Amber ook leuk te vinden.

Eindelijk!, denkt Liz. Zij heeft Djawad al twee jaar en ze gunt Amber ook een vriendje.

Leon raakt Ambers hand aan. Amber wordt rood maar trekt haar hand niet weg.

Jaja, denkt Liz. Dit kan wel wat worden. Ze staat op.

‘Oké, ik ga naar huis. Ik moet nog wat afmaken.’

‘Goed’, zegt Amber.

Zie je wel, denkt Liz. Dat heb ik goed gezien.

Anders zou Amber wel vragen of ik wilde blijven.

‘Die fles moet wel leeg, hoor’, zegt Liz.

‘Daar zorgen wij wel voor’, zegt Leon en hij slaat zijn arm om Amber heen.

Problemen?

Buiten belt Liz naar Djawad.

‘Leuk, hè? Amber heeft al zolang geen vriendje.

Ik wil niet dat ze alleen in de flat blijft.’

‘Hoezo?’, vraagt Djawad. ‘Jij woont er toch?’

‘Je weet best wat ik bedoel’, zegt Liz. ‘Als wij gaan samenwonen.’

‘Zover is het nog lang niet’, zegt Djawad.

‘Oké, dan niet’, zegt Liz boos.

‘Zo bedoel ik het niet’, zegt Djawad snel. ‘Maar Joe komt hier net binnen. Hij is weggestuurd van zijn kamer.’

‘Nee, hè? Waarom nu weer?’, vraagt Liz.

‘Te veel herrie. Altijd hetzelfde gezeur met Joe.

Je kent hem. Is het goed dat ik straks langskom?’

‘Gezellig’, zegt Liz. ‘Maar niet te vroeg, want ik moet nog werken.’

‘Ik moet ook nog studeren’, zegt Djawad. ‘Tot later.’
Liz fietst naar huis.

Voor de flat zet ze haar fiets in het rek. Met de lift gaat ze naar de derde etage.

Daar maakt ze de deur open en gaat naar binnen.

Op de tafel ligt het jurkje waar ze mee bezig is.

Dat moet ze voor school maken.

Ze denkt aan Joe.

Dit is al de derde keer dat hij van zijn kamer gezet is. Iedere keer mag hij bij Djawad op de boot wonen.

Joe is de beste vriend van Djawad. En je beste vriend laat je niet in de steek.

De bel gaat. Het is Djawad. Ze geeft hem een kus.

‘Ik moet nog even werken’, zegt ze.

‘Geeft niks’, zegt hij en hij gaat achter haar computer zitten.

Stiekem kijkt Liz wat hij aan het doen is. Ze ziet dat hij op een site kijkt waar appartementen te huur worden aangeboden.

Zou hij toch met haar willen samenwonen?

‘Wat zoek je?’, vraagt ze.

‘Een kamer voor Joe.’

Dus niet voor ons, denkt Liz teleurgesteld.

Djawad komt achter haar staan. Hij kust haar in haar nek en pakt haar borsten. Liz voelt zijn stijve.

Eigenlijk moet ze werken maar Djawad ruikt zo lekker. Een minuut later liggen ze op bed.

Hun kleren vliegen door de kamer. Liz neemt Djawads stijve pik in haar hand.

‘We gaan een baby maken voor het jurkje’, zegt ze voor de grap.

Meteen voelt ze de stijfheid in zijn pik verdwijnen.

Liz schrikt. Dit is nog nooit gebeurd.

‘Sorry’, zegt Djawad en hij gaat op de rand van het bed zitten.

Liz gaat ook zitten. Zou hij niet meer van haar houden? Hij wil ook al niet samenwonen.

‘Is er iets?’, vraagt ze. Djawad staart naar de grond.

‘Zeg eens wat’, dringt Liz aan. ‘Heb je soms een ander?’

‘Liz, dit kan gebeuren. Het komt goed.’

‘Ben je niet meer verliefd op me?’

‘Liz, houd op.’

‘Als je niets kunt zeggen, ga je maar weg. Hier heb ik geen zin in.’ Liz pakt zijn onderbroek en gooit die naar hem toe. Nu moet hij eigenlijk wel wat zeggen, maar zonder iets te zeggen kleedt hij zich aan.

Liz doet de deur open. ‘Ga maar weg.’

Djawad zegt nog steeds niets en loopt naar de deur. Ongelovig kijkt Liz hem na. Dit kan toch niet? Hij zal toch wel terugkomen en iets zeggen? Maar nee, hij gaat weg zonder nog iets te zeggen.

‘Zak’, roept ze hem na en ze slaat de deur hard achter hem dicht.